

(1909 – 2000)

MUAMMER ŞENEL

Samsun'un Bafra ilçesindedir Mahmud Muammer Şenel Ağabey. Karadeniz Bölgesi Risale-i Nur hizmetlerinin safı evvellerindedir. O bölgenin hizmet hadimleriyle yaptığım röportajların hemen hepsinde Muammer Şenel ismi illâ geçiyordu. Kimdir diye merak ediyordum, hakkında bilgi kaynağı arıyordum. İstanbul'da Abdulvahid Mutkan ağabey bazı yazılı belgeler verince, aradığımı bulduğumu anladım. Yol açılmıştı... Abdulvahid ağabeydeki yazılı hatıraları kaleme alan, Dr. Rafet Helvacı idi. Dr. Rafet Bey 1980'li yılların başlarında Havza kaplıcalarında vazife yaparken tanışıyor Muammer ağabeyle. Sıkı beraberlikleri oluyor, hatta dinlediği hizmet hatıralarını yazıp kendisine veriyor. O da Abdülvahid ağabeye veriyor. Abdülvahid ağabeyin bize yazıp intikal ettirdiği hatıratın aslı budur. Fakat Dr. Rafet Helvacı'nın notları çok kısa, özet halinde...

Bizim için Muammer Şenel ile ilgili hatıra ve bilgilerin asıl kaynağı, Samsun'da uzun yıllar vakıf olarak hizmet eden dış tabibi Dr. Ali İhsan Erdemir ağabeyin anlattıkları olmuştur. Kendisi ile görüştüm, "Ben bu hatıraları defalarca Muammer Şenel ağabeyden dinlediğim gibi, Sungur ağabeyin de isteği ile defalarca cemaate anlattım. Onun için her şey olduğu gibi hafızamda. İlgili videoyu bulalım, yazdıktan sonra tashihatını beraber yaparız" dedi. Öyle yaptık. Video kaydında Muammer ağabeyi çok iyi tanıyan Sungur ağabeyin de bulunması, hatıralara ayrı bir değer katıyor elbette. İki doktorun anlattıkları hemen hemen aynı olduğundan, biz daha uzun ve tafsilatlı olan Ali İhsan Erdemir'in anlattıklarını esas aldık. Daha sonra Muammer ağabeyin damadı Ahmed Bodur ile Bafra Niyazi Karagöz ve Hasan Sesli ağabeylerle de irtibat kurdum, onlar da yardımcı oldular.

Kaderin tebessümüyle iki doktorun anlatımıyla bir Karadeniz kahramanının daha hatıralarını kayıt altına almış olduk. Metni yazıp düzenledikten sonra, adı geçenlere tashih ettirdim.

Ali İhsan Erdemir hatıraların anlatımına geçmeden önce şu bilgileri verdi:

Samsun'da 15 sene kaldım. Sekiz sene Muammer Şenel ağabeyle beraberdik. Bizim Samsun'a cemaatten bir misafir geldiği zaman, götüreceğimiz tek kişi Bafra Muammer ağabeydi. Haliyle O da gelen ziyaretçilere Üstad'la ilgili hatıralarını anlatırdı. Ben de, anlatılanları defalarca dinleye dinleye, ipe dizer gibi, çok güzel bir şekilde hafızama almışım. Samsun'da hapis yatan, askerliğini de Samsun'da yapan Mustafa Sungur ağabeyle hatırası çok... Onun için Sungur Ağabey ile beraber bir yere gittiğimizde, Muammer ağabeyi cemaate anlatmamı isterdi, defalarca anlattım, hala anlatıyorum. O yüzden Muammer Şenel ağabeyden dinlediklerimi hiç unutmadım.

1909 Samsun/Bafra doğumlu Muammer Şenel ağabey nurani bir dedeydi. Bafra'da esnaflık yapmış, çarık, ayakkabı, tuz, meyve sebze satmış. Kendisini: "Ben armutçu, çarıkçı, tuzcu, nurcu, sabıkasız cahil Muammer Şenel..." diye tanıtır. Vefatına kadar da dipdiri ayakta idi. 2000 yılında vefat etti. Abdest alırken sağ ayağını yıkamış, sol ayağını yıkarken sırt üstü düşmüş, hastaneye götürmüşler, orada 91 yaşında iken vefat etmiş.

Muammer ağabeyin, "Benim vefatımı, nerde olursa olsun Sungur ağabeye haber verin" diye vasiyeti varmış. O zaman da Sungur ağabey Mardin'deydi. Biz her halde gelemez dedik, ama yine de haber verdik. Sungur Ağabey gece saat 03'e kadar ancak Amasya'ya kadar gelebilmiş. Çok yorulmuşlar ama sabahleyin Bafra'ya cenazesine yetiştiler. Sungur Ağabey gezerken Muammer ağabeye illa uğradı.

Ali İhsan Erdemir'in, Muammer Şenel'in dilinde anlattığı hatıralar şöyledir:

Muammer Şenel Anlatıyor:

Askere gideceğim sırada bir kaza geçirdim, bacağımlı kırılmış. Bacağımı alçıya aldılar, iki yıl bebek gibi baktılar bana, fakat kemikler yanlış kaynamış, bir bacağımlı kısa kaldı. O yüzden total oldum.

KERAMET SAHİBİ BİR ŞEYH ARIYORUM

Ben 25 yaşına kadar gafletle yaşadım, sonra bir intibah başladı bende. Hocalara merakla sualler sormaya başladım. En sonunda bana: "Kardeşim bu böyle olmaz, sen kendine hakiki bir şeyh ara" dediler. Nerde bulurum dediğimde, Malatya dediler; gittim, sarmadı... Kime diyorlarsa oraya gidiyorum, ama beğenmiyorum. Keramet sahibi bir şeyh arıyorum. O mürşid beni davet etmeli, sormadan ismimi bilmeli diyordum. O zaman para yok, yol yok. 15 sene böyle şeyh aradım. Bazen kendime: "Ey total, sen kimsin ki kimseyi beğenmiyorsun" diye soruyordum. Bir gün birisi, "Said Nursi, Afyon'un Emirdağ kazasında Şekerciler Hanı vasıtasıyla" diye bir adres yazdı, koydum cebime. O sırada İzmir'deydim. Allah'ın hikmeti, dönüşte inmedim Afyon'da, gittim Bafra'ya.

EMİRDAĞ'INDA SAİD NURSİ DEYİNCE HERKES BİZDEN KAÇIYORDU

Bafra'da esnaflık yapan Reşad (Faydalı) diye bir arkadaşına söyledim, onu zorla ikna ettim. Sene 1950. Trenle Afyon'a gittik. Bembeyaz binmiştik, kara trenden simsiyah indik.

Emirdağ'ına geçtik. Şekerciler Hanında¹ bir esnafa, Said Nursi diye yazan kâğıdı gösterdik, daha yerini soramadan adam bizi dükkânından kovdu. Başka birine rast geldik, kardeşim Bediüzzaman Said Nursi nerede diye sorduk. Adam korkudan sağına soluna baktı, kaçtı. Başka bir adama, kardeşim biz uzaktan geliyoruz diye adresi sorduk. Adam bize: "Sizin yabancı olduğunuz belli, şimdi sizi polis yakalar, götürür karakola dayak yersiniz, en iyisi bu şehri terk edin" dedi.

Moralimiz bozuldu, acıktık, yorulduk... Baktık köşede bir helvacı var, ekmek arası helva satıyor. "Reşad, bu helvacının yüzünde meymenet var, gel önce karnımızı doyuralım, sonra adresi soralım" dedim. Helvamızı yedik, millet dağılınca: "Kardeşim biz Bafra'dan geldik; hancı bizi kovdu, diğerleri de söylemedi, sana zahmet eğer biliyorsan bu adresin yerini bize söyle" dedim. Adam güldü valla onların dedikleri yalan değil, ama cesaretiniz varsa bakın şu karşıdaki pencerede. Baktık pencerede bir şey yok. Binanın etrafını döndük geldik, binanın kapısı yok. Bir daha döndük, kapı yok. Bir tur daha atarken o pencereye bir daha baktık; sarıklı, nurani bir zat penceren iki eliyle bizi kucaklar gibi selamlıyor. Oraya bakarken arkadan birisi omzuma şiddetle vurdu, "Gelin ben oraya gidiyorum, sizi götürüyüm" dedi. Zübeyir ağabeymiş, onu göndermiş. Köşede terzi dükkânı varmış, "Siz burada oturun ben Üstad'a varıp geleyim" dedi. Biz buraya 'ustaya' terzi çırağı olmaya gelmedik, ustaya niye haber verecek acaba, bu bizi yanlış anladı herhalde, biz şeyh arıyoruz, o bizi ustaya söyleyecek diye bakışmaya başladık (gülüyor). Üstad kimdir, nedir bilmiyoruz ki.

Zübeyir Ağabey gitti, biraz sonra geldi: "Kardeşim Üstad sizi kabul edecek, fakat iki saat sonra gelin" dedi. Sağa sola gezmeye başladık. Birden Reşad'a dedim: "Reşad müjde, vallahi aradığımız şeyhi bulduk." "Nasıl?" dedi. "Bak biz keramet sahibi şeyh arıyorduk, şeyhin alameti olur, bak bizi pencereden selamladı, talebesini gönderdi bizi karşıladı, vallahi tam aradığımız şeyh budur" dedim. Böyle bir sevinç içine girdim. Reşad: "Sen yine beğenmezsin" dedi.

TAM ARADIĞIMIZ ŞEYHİ BULDUK DERKEN...

Gittik Üstad'ın evine doğru, yanlamasına bir kapı üzerinde yarım kiloluk kocaman bir kilit var, kilit bağlı. Zübeyir Ağabey çıkardı cebinden anahtarı açtı, ikinci kata çıktık. Tam karşıda Üstad'ın odası, Üstad bizi içeriye almadan kapıda karşıladı. Selam verdik, selamımızı aldı. Bizi bir kucakladı ki sanki dünya bizim olmuştuk.

Sevinçten tam aradığımızı bulduk derken Üstad dedi ki: "Kardeşim bizde tarikat yok, hakikat var, Risale-i Nur var." Allah Allah, tam bir şeyh bulmuşken bize tarikat yok, Risale-i Nur var diyor (gülüyor). Onun da ne olduğunu bilmiyorum. "Madem bize Risale-i Nur ver" dedim. "Kardeşim bende kitap yok, siz İnebolu'ya gideceksiniz, İbrahim Fakazlı'dan alacaksınız" dedi. "Hazır gelmişken bize biraz ver bari" dedim. Üstad tekrar: "Kardeşim bende kitap yok, sizi talebeliğe kabul ettim, o beldelerde hizmetler çok önemlidir, Bafra'yı aynen Barla gibi kabul ediyorum" dedi.

Tam ayrılırken tekrar, paramızın yettiği kadar onlardan verin dedim. Üstad bizi kıramadı girdi içeri, baktım odanın içinde hiçbir şey yok, bir sergi bile yok. Üstad'ımız raftan Delâilî'n-Nur ile Evrad-ı Kudsiye; ikisi ayrı ayrı kapaksız, bize verdi. Zübeyir ağabey bizi yolcu etti, trene yetiştik. Okudum yolda, baktım dua kitapları.

18 SENE SONRA EZAN SESİNİ DUYDUK

Üstad'ı ziyaret ettikten sonra Emirdağ'ından geldik Samsun'a. Saathane Meydanı var, Büyük Cami'in oraya yaklaştık, baktık büyük bir kalabalık... Yaklaştık, bu ne kalabalığı diye soracakken bir

¹ Şekerciler Hanı, konum itibarıyla şimdiki Emirdağ hükümet binasının arkasına düşmektedir.

de baktık ki Arapça Allah-u Ekber, Allah-u Ekber... İki minareden, iki müezzin karşılıklı ezan okuyor... (Tarih: 16 Haziran 1950.) 18 sene sonra ilk defa ezan okunuyor... Bir sevindik ki, sanki bayram havası var... Kurban kesenler, ağlayanlar, gülenler, sevenler...

Ben de, İnebolu'ya git demişti ya Üstad; İnebolu'ya gitmek için benim imkânım yok diye düşünüyordum. Ezanı dinleyince, "Reşad, ben gideceğim İnebolu'ya, bu gemiye gidip İnebolu'ya ne zaman, saat kaçta gidiyor diye soracağım" dedim. Gittim öğrendim, beş lira gidiş, beş lira geliş.

BAFRA KARADENİZ'İN BARLA'SI OLUYOR

Gittim doğru gemiye. Gemi tam yaklaştı İnebolu'ya bir anons; "Tehlike var, gemi Zonguldak'a gidecek." Bir fırtına var ki limana yanaşmak mümkün değil, yanaşamıyor gemi. Moralim bozuldu, oraya oturdum. Birden önüme birisi geldi, "İnebolu'da incekler gelsin" dedi. Adamı takip ettim, geminin önüne doğru gittik, baktım bir tekne geldi. Adam, "Bu tekneye bin" dedi. Binmek istiyorum ama tekne dalgalardan bir aşağı iniyor, bir yukarı çıkıyor. Birkaç denemeden sonra baktım teknenin içinde yuvarlanıyorum. Ama ıslanmadığım yer kalmadı. Teknedeki adam bana: "Bak karşıda bir ışık yanıyor, orası tekneçilerin yeridir, oraya git" demişti. Gittim, baktım kızarmış bir soba yanıyor. O sobada kurundum, bir çorba içtim, o gece orada kaldım.

Sabahleyin İnebolu sokaklarında ilk rastladığım adama: "Kardeşim burada İbrahim Fakazlı varmış, onun yerini biliyor musun?" diye sordum. Adam bana ters ters baktı, hiç cevap vermeden yürüdü gitti. Biraz yürüdüm bir çocuğa rastladım, ona sordum. "Amca gel, ben de oraya gidiyorum, seni götürüyüm" dedi. Doğru evine götürdü. Kapıyı çaldım, beş dakika sonra kapı açıldı. Buyurun, buyurun gel otur deyip beni bir divana oturtular. Bir rahle getirdiler, üzerine bir kitap koydular, buyur oku dediler. Ben acaba okuma biliyor muyum diye soran yok, bu ne iştir diye düşündüm (gülüyor). Kalınca bir kitap... Mektubat imiş. Açtım, başladım okumaya. Tam tevafuk, tarikat bahsi geldi. Bir sayfa okudum, tam aradığım kitap işte bu, bunu bana verin dedim. Yok, olmaz bizde kitap yok dediler. Sabahleyin elime bir paket verdiler, beni yolcu ettiler.

Gemiye bindim. Baktım paketten Küçük Sözler, Haşir risalesi, Meyve Risalesi gibi on tane küçük risale çıktı. Kitapların yanında da yüz kuruş, yüz elli kuruş gibi paralar vardı. Bir de adres var. Demek parayı göndermek lazım dedim, postaladım. Başladım okumaya, okutmaya... Bir ay sonra büyük bir paket geldi. O kitapları okuyorum, millete de okutuyorum, okutuyor dinliyorum. Baktım bir ay sonra bir sandık geldi. (Bu arada Mustafa Sungur ağabey gülerek, 'Bafra Karadeniz'in Barla'sı olmuş' diye latife etti.)

İki Karadenizli: Muammer Şenel ve nurları duymasına vesile olduğu M. Emin Birinci

MUSTAFA SUNGUR SAMSUN HAPİSHANESİNDE

Sene 1953 oldu. Biz Bafra'da böyle Risale-i Nur dağıtımına devam ederken, Bediüzzaman'ın bir talebesi Samsun'da hapis yatıyor diye bir haber duydum. Gittik Reşad'la, baktık ki Songur. (Muammer ağabey Sungur ağabeye Songur derdi. A.İhsan) Cılız, zayıf birisi... Büyük Cihad Gazetesine yazı göndermiş, bizi buraya hapse aldılar dedi. Ne lazım dedik. Risale-i Nur, kâğıt, mürekkep getirin dedi. Hemen gittik, aldık getirdik. Salı günü Reşad Faydalı, Cuma günleri ben devamlı Sungur ağabeyi ziyaret ediyoruz.

NOT: Mustafa Sungur ağabeyin 1953'de Samsun cezaevinde yatma hikâyesi özetle şöyledir:

O yıllarda Samsun'da Büyük Cihad adıyla haftalık bir gazete çıkıyordu. Sungur ağabey Hz. Üstad'ın mebuslara, hükümet mensuplarına hitaben yazdığı bazı yazıları o gazeteye de gönderiyordu. Büyük Cihad, Hz. Üstad'ın bir yazısının başına ve sonuna bazı ilave notlar koyarak 'En büyük ispat' başlığı ile neşrediyor. Bu yazı üzerine, Samsun savcısı gazetesinin neşriyat müdürü Hüseyin Yücel'i tevkif edip, hapisaneye gönderiyor. Gazetede yapılan aramada da Sungur ağabeyin gönderdiği mektuplar ele geçince, Sungur ağabey 19 Şubat 1953 tarihinde Emirdağ'ında tevkif edilerek, Samsun'a sevk edilmek üzere önce Ankara cezaevine, bir ay sonra da Ankara'dan Samsun hapisanesine gönderiliyor. Samsun savcısı ısrarla Said Nursi'nin de Samsun'a mahkemeye gelmesini talep ediyor. Hz. Üstad ise İstanbul'a kadar geliyor, doktor raporu alarak Samsun'a gidemeyeceğini belgeliyor. Sungur ağabey on bir ay kadar hapis yattıktan sonra, temyiz dairesinin kararıyla beraat ve tahliye ediliyor. Neşriyat müdürü Hüseyin Yücel ise yirmi iki ay yatıyor. (Ö.Özcan)

Aradan bir zaman geçtikten sonra Samsun hapisanesinde bir olay oluyor. Mahpuslar birbirlerini dövüyorlar. Devlet de bir kısmını Sinop'a gönderiyor. Sonra savcı bir arama yapıyor, Sungur ağabeyin yazdığı Osmanlıca Türkçe mektuplar, divit, mürekkep, kalem hepsini buluyor. Kim bunları getirmiş buraya, onları hemen yakalayın içeriye alın diyor. Sungur çok üzülüyor buna.

O arada İnebolu'dan İbrahim Fakazlı'nın kardeşi İsmail Fakazlı bugün hava güzel gideyim Sungur ağabeyi ziyaret edeyim diyor, geliyor hapisaneye. Gardiyanlar olamaz mümkün değil diyorlar. Niye diyor. Hapishanede olay çıktı, bir ay görüş yasağı var. Yahu kardeşim bak ben gemiyle İnebolu'dan geldim, beş dakika görüşeyim diyor. Olur, olmaz derken oradan geçen birisi sen gardiyanlara niye yalvarıyorsun, bunların elinde bir şey yok. Eğer illa görüşmek istiyorsan git müdüre rica et, müdür seni görüştürür. Gitmiş müdüre, müdür çağırmış Sungur ağabeyi, odasında görüştürmüş. Sungur ağabey görür görmez: "İsmail seni Allah gönderdi, doğru Bafra'ya git, Muammer ağabeye söyle, ne gelsinler ne yemek getirsinler" diyor.

Hemen geliyor Bafra'ya, Sungur ağabeyin selamı var, ne gelsinler ne de yemek getirsinler diyor, dedi ayrıldı. Biz ne yapalım ya rabbi diye düşünürken, aklımıza Büyük Cihad Gazetesinin müdürünün yemiş beş yaşındaki annesi geldi. Oğlu Hüseyin Bey de Sungur ağabey gibi aynı yazı yüzünden hapse düşmüş, beraber yatıyorlar. Yemeği ona verelim, o götürsün, onu da hapse atmazlar ya diye düşündük. Artık bu nine vasıtasıyla götürüyoruz yemekleri. Biz parkta bekliyoruz, boş kapları getiriyor, alıyoruz. Bir müddet böyle devam ettik.

İSTANBUL'A ÜSTAD'A SUGUR'UN MEKTUBUNU GÖTÜRDÜM

Bir gün Sungur ağabey, hapisane koridorunda birden Şinasi² (Önal) hocayı görüyor, yazdığı bir mektubu hemen onun cebine koyuyor; "Bunu Muammer ağabeye ver, İstanbul'a Üstad'a götürsün" diyor³. Mektubun üzerinde adres diye bir şey yok. Adres olsa da ben İstanbul'a gidip bir yer bulamam. Nasıl edeceğim derken, koydum mektubu rafa. Aradan iki gün geçti, kendi kendime, "Ahmak, sen İnebolu'ya giderken sana o tekneyi gönderen, seni orda kurtaran Allah... Sen ne diye böyle şeyleri düşünüyorsun, sen vazifeni yap" dedim. Estağfurullah deyip hazırlandım, mektubu koydum cebime, doğru gittim gemiye. Ya Allah İstanbul...

Şevkle bindim ama gemi Karaköy'e doğru boğazdan geçerken, bende yine başladı bir düşünce. Ya Rabbi, ben şimdi İstanbul'da nereye gideyim, ne yapayım... Neyse gemi Karaköy'e dayandı, millet iniyor. Ben de inerken kendimden geçmişim, nereye ne taraf gideceğim falan... Daha gemiden ayağımı atar atmaz, iki kişi sağımdan solumdan tuttular. Allah Allah bunlar kim, beni nereden tanıdılar, bende mektup olduğunu nereden biliyorlar? Bu işler yapılmıyor, yaptırılıyor... Birisi Muhsin Alev, diğeri Ziya Arun ağabey. Birisi, benim işim var sen bu ağabeyi Üstad'a götür dedi, ayrıldı. Tramvaya bindik, indik. Dedi Ki: "Arkadaş beni otuz metre arkadan takip edeceksin, dama çıksam dama çıkacaksın, bacaya girsem bacaya gireceksin, ama beni takip ettiğini belli etmeyeceksin."

Aralardan takip ede ede Üstad'ın yanına vardık. Sungur ağabeyin selamı ile mektubu Üstad'a verdim⁴. Üstad hemen mektubu açtı, başladı okutmaya. Mektup uzun tabii, Üstadımız baştan sona okuttu, ama ben ne mektubu dinliyorum ne de başka bir şeyi. Benim aklımda bir tek düşünce var, onu söyleyeceğim Üstad'a. Neyse mektup bitti, ben kendimi toparladım, biraz da tarikat adabı var bizde. Dedim ki: "Üstad'ım biz bu Risale-i Nurları okuyoruz, tam anlayamıyoruz, sen bize birisini gönder, o bize okusun anlatsın bunları" dedim. Üstad birden ciddileşti: "Sungur'u size verdim" dedi.

² Şinasi Önal: Bafra'da nur talebesi öğretmen... Talebesi Hasan Sesli ağabey, kendisi dâhil çok kimseye Risale-i Nur eserlerini tanıttığını söyledi.

³ 1953'de Bediüzzaman hazretleri bu Samsun davasından dolayı İstanbul'da bulunuyor. Rapor alıp Samsun'a gitmiyor ama üç ay İstanbul'da kalıyor. (Ö.Özcan)

⁴ Sungur ağabeyin bu mektubu Tiryak Risalesinin sonuna eklenmiştir.

Sungur zaten bizde, hapiste yatıyor diyemedim (gülüyor). Geldim geri. (Hz. Üstad'ın Sungur'u size verdim sözünün manası aşağıda anlaşılacaktır. Ö.Özcan)

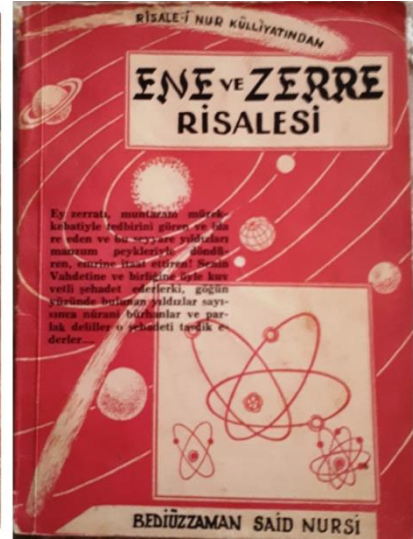
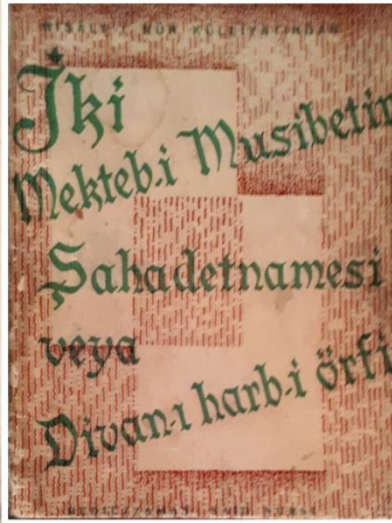
İstanbul'dan geldikten sonra aradan bir ay geçti Sungur ağabeyin mahkeme gününü öğrendik, gittik. 12 ay hapis yaştan dolayı bir ay düşüyorlar 11 ay. Zaten on ay yatmıştı, bir ay sonra tahliye oldu. Sungur ağabey hapisten çıktıktan sonra (1954 yılının başları) Üstad'ın yanına gitti.

SUNGUR SAMSUN'DA ASKER, MATBAADA RİSALE-İ NUR BASTIRDIK

Sene 1955. Bir baktım Sungur ağabey gelmiş Samsun'a. Ama subay elbiseleriyle. Torbadan askerlik kuramı çıktım, Samsun çıktı dedi. Hatta Sungur ağabey her zaman anlatır. Ben Samsun'u çekince Üstad'ımız: "Fesubhanallah, ben seni Rusya'ya göndereceğim diyordum, demek bu mana imiş" demişti. Sungur ağabeyi zaten tanıyoruz, ne lazım ağabey dedik. Bir ev lazım dedi. Hemen bir ev kiraladık. Gece beraber, gündüz ayrı, gündüz beraber gece ayrı... O dersler, o sohbetler unutulmaz...

Bir zaman sonra Sungur ağabey dedi ki: "Muammer ağabey, gel Küçük Sözler'i Samsun'da basalım." "Paramız yok" dedim. "Bende biraz var, sen de biraz bul" dedi. Gittim Reşad'a: "Biraz borç para ver bana" dedim. Onu Sungur ağabeyin parasıyla birleştirdik. Samsun'daki bütün matbaaları gezdik, kimse korkudan basamadı. Adamlara hazır para veriyoruz, korkudan kitabı basmıyor. Neyse Kemal Bülbül diye kahraman birisi vardı, verin ben basayım dedi. Eski bir matbaası vardı. Bastı, getrdik Sungur ağabeyin evine, kâğıtları tavana kadar dizdik. Onları teker teker katladık, kestik kitap oldu.

Sungur ağabey kitaplardan güzel bir paket yaptı, bunu al Üstad'a götür dedi. Alistım ya artık, adres falan da sormuyorum. Trene bindim doğru Isparta... İstasyonda indim iki kişi geldi, buyurun Üstad sizi bekliyor dediler. Gittik Üstad'a. Küçük Sözler Latin harfleriyle basılmıştı. Üstad'ımız kitabın dışına baktı, içine baktı, eliyle yukarı kaldırdı: "Bu kitaplara ekmek gibi, su gibi, hava gibi herkesin ihtiyacı var, herkes bu kitaplara okuyacak" dedi. Sonra: "Sizin bu hizmetinizi Sav, Barla, Isparta gibi kabul ettim. Allah kabul etsin, hemen geri dön" dedi. Üstad'ı yedi sekiz kere ziyaret ettim, toplam bir saat sürmez hepsi. Geldim Samsun'a. Aradan bir zaman geçti, aynı usulle Divan-ı Harbi Örfi kitabını bastık. Yine götürdüm Üstad'a, aynı duaları yaptı.

Mustafa Sungur ve Muammer Şenel'in Samsun'da tab ettirdiği risaleler: 1. Küçük Sözler 1957 Vicdanesi matbaası 2. Divan-ı Harbi Örfi 1958 Nur matbaası 3. Ene ve Zerre 1958 Anadolu matbaası

ÜSTAD'IN VERDİĞİ TAYINATLARI DAĞITILARAK İNEBOLU'YA GELDİM

Mustafa Sungur ağabey Samsun'da asker, dedi ki : "Muammer ağabey, bu Kurban Bayramında bana on gün izin var. Gel beraber Üstad'ı ziyaret edelim" dedi. Gittik Üstad'a.

İçeri girer girmez Üstad'ımız dedi ki: "Sen bana benziyorsun. Karadeniz'de beni ziyaret etmek isteyenler seni ziyaret etsin." Sonra: "Getirin torbayı" dedi. Allah Allah beni torbaya mı sokacak acaba diye düşündüm (gülüyor). Bir torba getirdiler, o torbanın içinden altı tane kese çıktı, içlerinde birer lira vardı. Onlar ağabeylere verilen tayinat imiş. O keseleri Üstad bana filancaya verilecek diye tek tek saydı. Sonra: "İnebolu'ya git, Nazif Çelebi'ye selamımı söyle, İnebolu'ya gelmek için Üstad

sana söz vermiş, hasta olduğu için gelemiyor, vekil olarak beni gönderdi, bu emaneti de verirsin” dedi.

Sungur ağabey Üstad’ın yanında kaldı, ben ayrıldım. O tayınatları dağıta dağıta geldim Samsun’a. Bir iki gün sonra İnebolu’ya gittim. Nazif Çelebi, bu kapıdan içeri giremez babayiğit bir adam. Oturmuş ağalar gibi, selam verdim. “Üstad’ın selamı var sana, söz vermiş İnebolu’ya...” gelemiyor diyemeden zıpladı ayağa kalktı. “Ne Üstad mı geliyor?” dedi. “Üstad’ın sana selamı var, sana söz vermiş İnebolu’ya gelmeye, fakat hasta olduğu için gelemiyor, vekil olarak beni gönderdi, bu tayınatı da size gönderdi, buyurun emaneti alın” dedim. Nazif ağabey gülerek: “Vay topal, şimdi bu fıstıkla bademle beslediğim keçiyi sen mi yiyeceksin” dedi. Meğer Üstad’ımız gelecek diye bir keçi yavrusu almış, onu fındık fıstıkla besliyormuş. “Artık ne yapalım vekil de aslı gibidir, sen biraz dinlen o keçiyi beraber yeriz” dedi. Hakikaten güzel bir sofraya kurmuş, ama ikinci bir adam daha vardı sofrada. Sarıklı, cüppeli... Adam bir lokma alıyor bismillah diyor, yutuyor elhamdülillah diyor. Dedim: “Yahu ben 15 sene şeyh aradım, niye bunu bulamadım.” (gülüyor) Dr. Sadullah Nutku...

Karadeniz bölgesinde Risale-i Nurların tanıtılmasında büyük hizmetleri geçen merhum Muammer Şenel ağabeyin Bafra kabristanındaki mezarı